

บุญพาข้าพเจ้าไปเรือยาวชน กุญชลี จงเจริญ

๑๖ ม.ค. ๓๓

ดิฉัน น.ส.กุญชลี จงเจริญ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจาก ร.ร.พิบูลวิทยาลัย จ.ลพบุรี และศึกษาศาสตร์บัณฑิตจาก มหาวิทยาลัยศิลปากร จ.นครปฐม

หลังจากนั้นได้เข้ารับราชการอาจารย์ ๑ ระดับ ๓ สอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ ร.ร.บุญนาถพิทยาคม จ.ชัยนาท เป็นเวลา ๒ ปีเศษ จึงได้สอบโอนมารับตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ๔ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสิงห์บุรี ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อกลางปี ๒๕๓๑ ดิฉันได้มีโอกาสสมัครสอบ โครงการเรือยาวชนเอเชียอาคเนย์ (ขณะนั้นดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ๔ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสิงห์บุรี) ผู้สมัครสอบประมาณ ๓๐๐ กว่าคน รับทั้งสิ้น ๓๕ คน เนื่องจากดิฉันจบการศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความต้องการเดินทางไปดูงานและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียน (มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, ฟิลิปปินส์, บรูไน และ ประเทศญี่ปุ่น) แต่ก็ไม่ได้คาดหวังอะไรไว้มาก เพราะผู้สมัครสอบมีเป็นจำนวนมาก

และอีกประการหนึ่ง งานที่ดิฉันสอบโอนเข้ามาในตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ก็ยังเป็นงานใหม่ ยังต้องเรียนรู้งานอีกมากเลยไม่ค่อยมีเวลาดูหนังสือ ก็เกิดความกระวนกระวายใจมาก ในช่วงนั้นคุณแม่ก็ให้**สวดมนต์ภาวนา** ในบทสวดที่ท่านพระครูจรัญ วัดอัมพวัน (พระภาวนาวชิรสถิตคุณ) ให้คุณแม่สวดอยู่เป็นประจำ

ดิฉันก็สวดทุกคืน ตอนแรก ๆ ก็ลำบากเอากายอยู่ เพราะใจหนึ่งมาได้สนใจทางนี้ (เพราะต้องสวดเท่าจำนวนอายุเกิน ๑) ตอนหลัง ๆ ก็เคยชินและใจก็สงบลง อ่านหนังสือได้เข้าใจง่าย พอถึงช่วงใกล้สอบก็เริ่มไม่สบายใจอีกครั้ง เพราะวิตกกังวลกับจำนวนผู้สมัครสอบว่ามากมายเหลือเกิน ก็ไปหาหมอดู คนแรกบอก *ต้องเสียเงินจึงจะสอบได้* หมอดูคนที่สอง *บอกไม่ต้องไปสอบหรอก สอบอย่างไรก็ได้ช่วงนี้ดวงไม่ค่อยดี ต้องสะเดาะเคราะห์* คนที่สามก็บอกว่า *ดวงเกือบจะดี ถ้าไม่มีคนขัดขวางขัดขาก็สอบได้* ดิฉันคิดว่าเมื่อได้สมัครไปแล้ว ก็ลองไปสอบดู และก็คิดว่าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ

ช่วงนั้นก็ท่องบทสวดมนต์ให้ใจสบาย แล้วก็อ่านหนังสืออย่างหนัก และก็บอกให้คุณแม่ช่วยสวดมนต์แผ่เมตตาให้ด้วย เป็นกำลังใจอีกทางหนึ่ง เมื่อถึงวันสอบ คุณแม่ให้นำรูปไปสการตของพระครูจรัญติดกระเป๋าไปด้วย หลังจากนั้นไม่นาน ก็มี**โทรเลขเรียกตัวให้นำรูปถ่ายไปทำพาสปอร์ต** ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ดีใจมากที่สุดในชีวิต ที่**ความพยายามของเรา** ประกอบกับการ**สวดมนต์ภาวนา** **แผ่เมตตาที่ได้ช่วยให้จิตใจสงบ ทำให้ความฝันเป็นจริงขึ้นมา** ในช่วงที่เดินทาง ครั้งแรกจากสนามบินกรุงเทพฯ ถึงสนามบินกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ประมาณ ๒ ชั่วโมงกว่า ๆ ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาก จากนั้นก็นั่งรถเป็นเวลาอีก ๕ ชั่วโมงเศษ เพื่อที่จะไปขึ้นเรือที่เมืองกวางตุ้ง รัฐบาลซึ่งยาวชน ๗ ชาตินี้จะไปรวมกันที่นั่น

จากนั้นก็มีการต้อนรับ และไปพักอยู่กับครอบครัวที่นั่นเป็นเวลา ๓ วัน (ในแต่ละประเทศ) ดิฉันก็**สวดมนต์**ให้พบแต่ครอบครัวที่ดี ๆ และก็จริงทั้ง ๖ ชาติที่ดิฉันเข้าพัก เป็นครอบครัวที่ใจดีน่ารักมาก ซึ่งเพื่อน ๆ บางคนก็พบครอบครัวที่ไม่ค่อยดี ต้องกลับมาอนที่เรือ เพราะไม่สามารถพักอยู่ได้ เพื่อน ๆ ก็ถามว่า ทำไมเธอโชคดีจังเลย ทั้ง ๖ ประเทศที่เข้าพัก มีแต่ครอบครัวที่นิสัยดีทั้งนั้นเลย ดิฉันก็บอกว่า ไม่มีอะไรหรอก ก็**สวดมนต์ทุกคืน** แล้วขอภาวนาขอให้พบแต่สิ่งที่ดีงาม ประเทศที่น่าประทับใจที่สุดเห็นจะเป็นประเทศบรูไน ซึ่งตอนนั้นดิฉันได้เข้าพักกับครอบครัวทหาร พ่อกับแม่บุญธรรมใจดีมาก พ่อเป็นทหารยศพันตรีแม่เป็นแม่บ้าน ในประเทศบรูไน อาชีพทหารได้รับการยกย่องและมีเกียรติมาก ตอนนั้นดิฉันพักอยู่กับเพื่อนชาวฟิลิปปินส์ (กฎของโครงการคือ จะพักกันแต่ละครอบครัวได้ ๒ คน) พ่อกับแม่บุญธรรมก็ได้พาเราทั้งสองชมประเทศด้วย การนั่งเฮลิคอปเตอร์ ชมทิวทัศน์รอบ ๆ เมืองหลวง ซึ่งนับว่าเป็นโชคดีมาก อีกทั้งยังให้โทรศัพท์ข้ามประเทศมาเมืองไทยและฟิลิปปินส์อีกด้วย

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजริญ ชูธรรมโม

กฎแห่งกรรม

ตอนนั้นพ่อถามว่า คิดถึงบ้านไหม เราทั้งคู่ (เพื่อนชาวฟิลิปปินส์) บอกว่าคิดถึงมาก พ่อบอญธรรมกับบอกว่าจะต่อโทรศัพท์ให้คุยได้ จะคุยเท่าไรก็ได้ เพราะเรามีสิทธิ์โทรฯข้ามประเทศฟรี เพื่อนฟิลิปปินส์โทรฯ ก่อนพ่อถึงดิฉัน เนื่องจากบ้านดิฉันยังไม่ติดโทรศัพท์ (ขอไป ๓ ปีแล้วยังไม่ได้ ทั้งอำเภอมีโทรศัพท์อยู่ ๓ เครื่อง คือโทรฯสาธารณะ ถ้ามีเหตุจำเป็นก็สามารถโทรฯ เข้าได้ จะมีคนรับและก็ไปตามคนที่บ้านให้) ดิฉันเองไม่เคยโทรฯ มาที่โทรศัพท์สาธารณะ เพื่อนคุณแม่จะโทรไปคุยด้วยฝ่ายเดียว ดิฉันก็ให้เบอร์โทรฯ ของบ้านเอาไปกะว่าจะคุยกับอากี้ได้ แต่เบอร์ของอาสาไม่ว่าง

พ่อบอกว่ามีอีกเบอร์หนึ่งไหม ดิฉันก็บอกว่าไม่มี ใจหนึ่งก็คิดถึงบ้าน ในใจก็ภาวนาถึงหลวงพ่อบอกให้ช่วยด้วย ก็นึกถึงโทรศัพท์สาธารณะ ยิ่งนึกไปก็ภาวนาไปทั้ง ๆ ที่ไม่คิดว่าจะได้ผลเพียงไร ก็เขียนขึ้นต้นด้วยเลข ๔ เพราะจังหวัดลพบุรี จะนำหน้าเบอร์โทรฯ ด้วยเลข ๔ ก็แถมหนึ่งขึ้นมา เขียนไป ๔๓๐๓๐๓๐ ในใจแถมมาให้เขียนอย่างนั้น ก็บอกให้พ่อลองหมุนดู นึกในใจว่า ลองดู ถ้าไม่ใช่ก็ไม่เสียหายอะไร รออยู่สักพัก พ่อบอกว่าสายติดแล้ว! ปรากฏว่าใช่จริง ๆ ด้วย! ตอนนั้นตื่นเต้นมาก เด็กรับสายบอกว่าต้องการพูดกับใคร ดิฉันก็บอกชื่อคุณพ่อ ซึ่งก็ปรากฏว่า ช่วงนั้นคุณพ่อออกมาซื้อของที่ตลาดพอดี (บ้านดิฉันอยู่ห่างจากตู้โทรศัพท์เวลาเดินประมาณ ๓-๕ นาที) บังเอิญเหลือเกิน เพราะช่วงนั้นคุณแม่ไปงานกินอยู่แต่คุณพ่อเลยต้องมาซื้อของเอง (ปกติเป็นหน้าที่ของคุณแม่) ขณะที่คุณแม่เขียนอยู่ ก็ยังงงไม่หายว่า เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไรราวปาฏิหาริย์

อีกช่วงหนึ่งที่ประทับใจไม่มีวันลืม คือ ช่วงจากประเทศบรูไน ไปประเทศฟิลิปปินส์ ช่วงนั้นได้ฝนเข้าประเทศฟิลิปปินส์ ๓ ลูกติด ๆ กัน ขณะนั้นเรือกำลังจะเดินทางเข้าฟิลิปปินส์พอดี เรือถูกคลื่นลูกใหญ่ซัดอยู่ตลอดเวลา โต๊ะทานข้าวล้มระเนระนาด พวกเราก็เมาเรือกันมาก ๒ วัน ๓ คืน ทานอะไรก็กินไม่ได้เลย อาเจียนตลอดเวลา บางคนก็เป็นมาก บางคนก็เป็นน้อย ดิฉันก็สวดมนต์ภาวนาตลอดเวลา เพราะช่วงนั้นเรือลาก่อนหน้าเรือที่ดิฉันอยู่ ได้จมไปพร้อมกับลูกเรืออีก ๒๐๐ กว่าคน ทำให้พวกเราเสียใจกันมาก แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก ที่สุขภาพของดิฉัน หลังจากทานอะไรไม่ได้ตลอด ๒ วัน ก็ไม่ได้มีอาการอ่อนเพลียแต่อย่างใด กลับมีอาการปกติ และหลังจากนั้นมาก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรร้ายแรง จนกระทั่งเดินทางกลับ หลังจากกลับได้ ๒ เดือนก็สมัครสอบปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในใจคิดว่าอยากเรียนต่อเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง ก็เลยตั้งเป้าหมายไว้ว่า ต้องพยายามสอบให้ได้ **ทุกคืนก็สวดมนต์ภาวนาแม่เมตตาเรื่อยมา จึงประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้** ดิฉันวิเคราะห์ได้ว่า ประสบการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดในชีวิตของดิฉัน กว่าจะมาถึงวันนี้ เกิดจากเหตุสำคัญ ๒ ประการคือ

ประการที่ ๑ การสวดมนต์ภาวนาทำจิตใจให้สงบ แม่เมตตาถึงคำสั่งสอนของหลวงพ่อบุญธรรมภาวนาวิสุทธิคุณ บิดามารดา ครูอาจารย์ ทำให้มีสติในการกระทำที่ได้กระทำไป

ประการที่ ๒ ความตั้งใจกระทำในสิ่งหนึ่ง ๆ ประกอบกับความพยายามส่วนตน ทำให้การกระทำต่าง ๆ ลุล่วงและประสบความสำเร็จด้วยดี

กลุขลีย์ จงเจริญ
ชัชวาลย์ เกษลีย์
๓๕ อ.ท่าม่วง
จ.ลพบุรี ๑๕๑๕๐

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๔ พ.ย. ๓๒

....ความสุขที่แน่นอน ความสุขที่ผ่อนคลาย ความสุขที่ไม่เจ็บปน เงินทองช่วยไม่ได้ ต้องสร้างต้องทำของตนเอง จิตใจเบิกบาน จิตใจดี เงินทองเรื่องเล็ก สมบัติก็เรื่องเล็ก ในเมื่อเรามีจิตใจ เป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐแล้ว สมบัติภายนอก ก็จะถูกตั้ง ถูกดูถูกให้เคลื่อนย้ายเข้ามาหาเรา จะเป็นสังขารมทรัพย์ (ทรัพย์เคลื่อนที่ได้) อสังขารมทรัพย์ (ทรัพย์เคลื่อนที่ไม่ได้) มันจะหลังไหลเข้ามาหาเรา ทำให้เรามีที่ดินที่อยู่อาศัยมากมาย

ทรัพย์เคลื่อนที่ได้ ในเมื่อจิตเป็นกุศล มันก็เคลื่อนเข้ามาบ้านเรา ยิ่งรวยเงินยิ่งเข้า ส่วนบ้านคนจน เงินไม่ค่อยไปหาหรอก เพราะมันจนจิตจนใจจนสติปัญญา จนทั้งอริยทรัพย์ภายใน ทรัพย์ไม่ค่อยเข้าไป มันเข้าไปหาคนรวยจิตใจรวยทรัพย์ คุณสมบัติ มีกรรมฐานดี สติปัญญาดี เงินมันก็วิ่งไปรวมที่บ้านคนรวยอย่างนั้น

คนจนไม่ทำบุญสุนทาน บุญจะเข้าไปหรือเงินจะไหลเข้าไปไม่ได้ เขามักจะพูดว่า **“เรามันจน เงินหนีหมด”** ก็ใช่แล้ว บางทีมีทรัพย์สมบัติที่พ่อแม่ยกให้ มันจนจิตจนใจ จนสติปัญญา ทรัพย์สิ้น ก็อันตรายานสูญ มันก็ไปรวมอยู่ที่บ้านคนรวย เพราะคนรวยเขารวยสมบัติ รวยคุณสมบัติ มีอริยทรัพย์อันประเสริฐ มันก็ดูดเงินจากที่อื่นไปหมด เอาไปอยู่บ้านนั้นรวยมหาศาล บ้านไหนจนมันไม่มีไหลไปหรอก มันจนนี้ มันจนจิตจนใจ จนปัญญา จนธรรมะ จนคุณสมบัติ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยทำบุญเลย จนอย่างนี้ทรัพย์สมบัติจะเข้าไปไม่ได้

ทรัพย์คือศีล สมาริ ปัญญา ทรัพย์คือตัวศรัทธา ทรัพย์คือตัววิริยะ ทรัพย์คือตัวความมั่นหมายของตน ได้กุศลภาวนาอย่างนี้เรียกว่าทรัพย์มีอยู่ภายใน มันก็ดึงดูดเข้าไปรวม สิริมีงขวัญมงคลก็ไปอยู่บ้านคนรวยทรัพย์ รวยน้ำใจ ทำบุญตักบาตรไม่พัก ทรัพย์มันก็เข้าไปพักอยู่บ้านนั้น มันไปอาศัยอยู่บ้านนั้น เพราะบ้านนั้นมีความสุข ทรัพย์นั้นก็ไปรวมเป็นก้อนเป็นกำ

บ้านไหนมีความทุกข์ จิตใจสกปรกลามก ของดีมันก็เคลื่อนย้ายไป ที่โบราณเรียกว่า **ทองหลก** อาตมาเคยเห็นกับตา ถึงได้เชื่อ ทองหลกเหมือนไฟพะเนียง และเคลื่อนย้ายออกไป นี่ทรัพย์มันเคลื่อนที่ได้ คนไหนมีบุญวาสนา มันก็เคลื่อนไปอยู่บ้านนั้นแหละ เมื่อตอนอาตมาเป็นเด็กนักเรียนมัธยม ๒ อยู่กับยาย ยายมีเงินกลมเยอะ มีทองสายสะพาย ๒ เส้น สร้อยคอสร้อยข้อมือเยอะ เงินเหรียญเงินกลมเป็นโหล ๆ ยายของอาตมาไปรักษาอุโบสถ ต้องค้างคืนที่วัด เข้าต้องไปรีบ เวลาไปก็เตรียมทำกับข้าวใส่ปิ่นโตให้เสร็จ เมื่อทำบุญตักบาตรแล้วก็เก็บไว้รับประทานอาหารเพล และรอดค้างคืน รุ่งเช้าอาตมาก็ไปรีบไปหาบกระบุงใส่ผ้าผอนทอนใส่ของคุนยายกลับบ้าน

แต่อาตมาคิดเป็นอกุศล จิตใจเป็นอกุศล ไม่มีทรัพย์คิดลักเงินกลมของยาย ไปแลกสตางค์แดงมาเล่นโยมหลุม พวกบ้านเหนือบ้านใต้ตอมกันเป็นกลุ่มหมัด พอยายไปวัดแล้วมาชวนเล่นโยนหลุม อาตมาก็ลักเงินกลมเงินเหรียญบ้าง เอาไปแลกสตางค์แดงมีรู บาทหนึ่งแลกได้ไม่กี่สตางค์หรอก นี่เมื่อสมัยเป็นเด็ก

พอถึงวันพระดีใจมาก ดีใจที่จะได้สร้างบาป โดยที่ยายไปอยู่วัด ไม่สนใจเรื่องทรัพย์ เงินทอง ยายไม่เคยนับ อาตมาตอนเป็นเด็กก็ลักเรื่อย วันพระละ ๑๐ ก้อน เงินกลม เงินเหรียญของรัชกาลที่ ๔ รัชกาลที่ ๕ มีมาก เอาไปแลกเป็นสตางค์โยมหลุมเสียหมด เพราะเล่นไม่เป็น เล่นเสียตลอดรายการ

ในเวลากาลต่อมา ยายก็บอกว่า หลานเอ๋ย เขาปล้นกันที่บ้านบางม่วงหมู่โน้น ดีชิงวิ่งราวกันมาก จะเอาเงินไว้ที่ไหนดี ยายก็ออกหัวคิดโบราณ ฟังไว้เถอะ ฟังไว้ไต่ถุน ก็ตามใจยาย ฟังก็ฟังกัน รอให้เย็น ๆ หมดแขก ลูกหลานไม่มาเยี่ยมยายแล้ว อาตมาก็ไป **ขุดใต้ถุน ขุดแล้วก็ฝังไว้ ๒ โหล โหลหนึ่งเป็นเงินกลม เงินเหรียญ อีกโหลหนึ่งเป็นทองคำ** สร้อยข้อมือ กำไลทำเป็นทองคำ ทองก็มีสายสะพาย ๒ เส้น ๆ ละ ๘ บาท สร้อยข้อมือข้างละ ๔ บาท ยังมีอยู่อันหนึ่งพิเศษ อาตมาก็เอาไปฝังเหมือนกัน เดียวนี้ไม่มีหรอก เขาเรียกร้างแหทองคำ ร้างแหเงิน ร้างแหนาก ยายมีครบ อาตมารู้หมด อ้อ! ร้างแหเขายังทำด้วยทองคำ แต่บางบ้านไม่มีบุญวาสนา อย่าไปใช้ร้างแหทองคำนะ เจิงเลย นี่ยายเล่า อาตมาฝังแล้วก็เอาดินมาทา เอาซีควายมาทา เอาพระพ้อมครอบอยู่ใต้ถุน ต่อมา ยายบอกว่าที่วัดศรัทธาภิรมย์มีเทศน์คณาพิน เทศน์มหาชาติ ๓ วัน ๓ คืน ยายจะไปค้างวัด อาตมาก็ถามว่า “ยายไปค้างกี่คืน” ยายก็บอกว่า “๒ คืนหลาน” อาตมาก็คิดว่าสบายละคราวนี้ จะขุดขายนั่น อาตมาคิดทักวัน ไม่มีสวดมนต์หรือ อาตมาสวดมนต์เป็นสวดมนต์ได้ ยายสอนให้สวด สวดแล้วขออธิษฐานจิตขอให้ลักทองคำ ลักของยายให้ได้ นี่คิดเป็นอกุศลอย่างนี้

พอถึงวันพระเทศน์มหาชาติ อาตมาก็ไปส่งยายแต่เช้ามืด ยายรักษาอุโบสถ ค้างวัด ๒ วัน ๒ คืน ฟังเทศน์มหาชาติ พอไปแล้ว เพื่อนก็มาคอยเล่น เตียวบาย ๆ หน่อยจะไปเล่น ตั้งใจว่าจะลักขุดให้ได้ อาตมาก็ไปเปิดกระพ้อมออก **ขุดลงไปนะ ไม่มีเลย หายไปหมดเลย โหลสองโหล ไม่มีเลยนะ มีรูปตะลูไปทางหลังเรือนแปลกมาก** เอ! ไครมาลักเอาไป อาตมาก็กลับไว้ตามเดิม ยายลืมเรื่องที่ฝังไว้เพราะเงินที่ใช้อยู่มีมาก ที่ฝังไว้ต่างหาก นี่ทรัพย์หนีได้อย่างนี้ อาตมานึกถึงโบราณได้ว่า เดินเรือนปึง ๆ ยายตี บอกว่า **“หลานอย่าเดินเรือนดัง ทรัพย์จะหนี”** ต้องเดินเบา ๆ รับประทานข้าวตังก่องแก้ง ยายว่าเลยนะ ไม่มีคุณสมบัติเลยนะหลานเอ๋ย ทรัพย์ไม่มีเลย เงินไม่มีนะทองก็หนีหมด

คนไม่มีคุณสมบัติแปลว่า คนไม่มีศีล ไม่มีธรรม ทรัพย์จะมาได้อย่างไร นี่ยายเล่า อาตมาก็ขุดไม่ได้เลย หนีไปไหนหมด ไม่ทราบมีรูปไปเลย หายไปทั้งโหล ก็ไม่สงสัยว่าทรัพย์จะหนีได้เข้าใจว่า ขโมยลักไป แต่การฝังนั้นรู้กันยายกับอาตมาเท่านั้น คนอื่นไม่รู้ ปากก็ไม่รู้ ทำไม่หายได้ ขุดหากก็ไม่พบ

ในอวสานกาลยายป่วยหนัก ป่วยก็ไม่มีโรค คล้าย ๆ ว่าทรุดลงไป กำลังถอยลงไป อายุ ๙๙ ปีพอดี อาตมาอยู่ปฏิบัติยายอย่างใกล้ชิด เหลืออีก ๗ วันจะตาย เจตภูติของยายไปเข้าฝันป่าชื่อ ป่าเหลี่ยม สะดวกดี ยายยังไม่ตายนะ ยังนอนอยู่แต่สติดี ป้อนข้าว ป้อนน้ำ แต่ยายก็พลีลงไป ๆ เขาเตรียมต่อโลงบำเพ็ญกุศล สวด ๗ วัน ๗ คืน ไปเข้าฝันป่าบอกว่า **“หลานคนนี่สกปรก คิดจะเอาทรัพย์ไปทำลาย ทรัพย์เลวหน้อยที่ป่ากระชาย”** หนีได้จริง ๆ นะ เราคิดจะขาย คิดจะทำลาย คิดจะเอาไปเล่นการพนัน ในที่สุดก็หนีไปจริง ๆ พอยายตายก็นำไปบำเพ็ญกุศล สวด ๗ วัน แล้วเก็บไว้ก่อน สองปีผ่านไปจะทำศพ เวลาทำศพ มีโชน ละคร หนึ่งใหญ่ ๒ วัน ๒ คืน ที่วัดศรีทวาริภมย์ เรียกกันว่าวัดใหม่ศรีทวาราชฎูร์

ที่วัดนี้มีปริศนาบอกไว้ว่า **“วัดใหม่โก่เตี้ยเหี้ยขึ้นไซ้ อัฐไม่ให้ขุด วัดไม่ให้ขุด บริสุทธิ์จึงเอาได้”** มีน้ำมันไป อาตมาเห็นชัดเมื่อเป็นเด็ก นี่แหละปริศนาของคนโบราณนะ ในที่สุดอยู่ที่ไหนรู้ใหม่ อยู่ที่ต้นมะม่วงไซ้เหี้ย อยู่หน้าโบสถ์ ต้นใหญ่มาก มีมาแต่ครั้งไหนก็ไม่ทราบ น้ำมันไปอยู่ในโพรงต้นไม้เนี่ย คนโบราณนี่มองดีเหลือเกิน บางคนมาขุดโบสถ์ ขุดวัดเขาไม่ให้

ลงอาตมาบวชเป็นพระ ท่านบอกว่าขออธิษฐานให้พบแล้ว จะเอาคืนที่ ตอนนั้นอาตมายังเป็นเด็กเล็ก ๆ เลยท่านก็ได้ที่ต้นมะม่วงโก่เหี้ย แหม! คนโบราณนี่ลึกซึ้งเหลือเกินปัญญาสูง เวลาคนมาทำบุญท่านก็เอามาทาดา ทาให้อาตมาด้วย มองดูคนแล้วหัวเราะใหญ่เลย เพราะเห็นข้างในหมด นี่เล่าเรื่องเก่าให้โยมฟัง

ในที่สุดเอาศพยายเก็บเรียบร้อย ป่าเหลี่ยมก็เรียกอาตมาไปพบ แล้วบอกว่า **“เออ! มาเนี่ย เข้าฝันว่าเอ็งจะลักขโมยเงินยายไปเล่นจริงไหม?”** อาตมาก็นิ่ง พูดว่า **“จริงจิงอะไร”** ป่าบอกว่า **“ฝันอย่างนี้ อยู่ที่ป่ากระชาย ไปช่วยขุดหน้อยได้ไหม”** อาตมาก็ไปช่วยขุด ก่อนขุดอาตมาก็มอมป่าเสียก่อน ป่าชอบน้ำตาลเมา ชอบดื่มเหล้า เลยเอาน้ำตาลเมามาให้ป่าดื่มเสียเมา แล้วก็ไปขุด **พบโหลจริง ๆ อยู่ห่างจากเรือนไป ๕ วา ในป่ากระชาย** ที่อาตมาเคยปลูกกับยายไว้ ขุดมาได้หมดเลยนะ ได้เงินได้ทอง อาตมาก็หิ้วกลับบ้านป่า

ป่าก็บอกว่า **“หลาน ป้าจะแบ่งให้เจ้าบ้าง เจ้าไม่น่าคิดสกปรก จะทำลายทรัพย์ยาย”** ตอนนั้นป้ายังเมาอยู่ อาตมาก็ยกทองไว้ ยังไม่บอกป่า ทอง ๒ เส้น สร้อยข้อมือ แล้วก็วางแหกด้วย แต่เงินกลมเอาไปเถอะ ป่าก็เอาไป อาตมาจึงรักษาไว้ พอป่าหายเมาแล้ว อารมณ์ดี อาตมาก็บอกวา

“ป่า ไม่ใช่มีเฉพาะเท่านั้นนะ นี่สร้อยสายสะพาย ผมเป็นหลานนะ ผมดูแลยายมานะ ขอให้ผมเถอะ” ป่านิ่งอัน อาตมาบอก **“ขอป่าไม่ให้ก็ต่อเอา เพราะยกเอาไว้แล้ว”** ป่าก็โอสิกรรมให้ อาตมาก็เก็บไว้ **ได้มีโอกาสสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี** (ชื่อเก่าวัดกุฎีลอย) **ชายสายสะพาย ๒ เส้น ๆ ละ ๘ บาท เป็นทุนสร้างโบสถ์อุทิศส่วนกุศลให้ยาย** ที่วัดพรหมบุรีมาจนบัดนี้ นี่แสดงให้เห็นชัด **ทรัพย์เคลื่อนที่ได้ ถ้าคิดไม่ดีนะ**

ขอฝากลูกหลานไว้ด้วย เป็นเด็กก็อย่าคิดไม่ดีต่อพ่อแม่ปู่ย่าตายาย อย่าลักทรัพย์ ถ้าทรัพย์มีคุณสมบัติมันหนีได้จริง ๆ บางบ้านจนทรัพย์ก็หนีไปอยู่บ้านคนรวย คนรวยน้ำใจ รวยบุญรวยกุศล ทรัพย์เข้าบ้านนั้นหมด นี่ปู่โสมเฝ้าทรัพย์ อาตมาถึงได้ว่า ทองมันลก ลกจริง ๆ นะ ลูกหนีไปเลยมันไม่อยู่หรอก บ้านไหนอปริยัญไร ด่ากันไม่พัก ทะเลาะไม่พัก ทรัพย์หนีหมด ลองดูนะ อาตมาขึ้นเรือนต้องล้างเท้าทุกครั้ง และต้องเดินค้อย ๆ ยายบอกอย่าเดินเรือนตั้ง กระทั่งเท้า ทรัพย์มันจะหนี คุณสมบัติจะไม่มี อาตมาจำได้มาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย ทรัพย์หนีได้จริง ๆ ขอยืนยัน

นี่ป่าก็ตายแล้ว ยังอยู่แต่อาตมาก็จะตายจากไป อาตมานึกดีใจมาได้ของดีที่หลัง ตอนบวชรักษาไว้จึงเอามาขายเอาเงินมาสร้างโบสถ์ให้ยาย ทรัพย์สมบัติจึงอยู่กับเรา ขายไปบาทละไม่เท่าไร ก็พอเป็นทุนซื้อเหล็กซื้อปูนสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี มาจนบัดนี้ เพราะอาศัยสร้อยสายสะพาย ๒ เส้น สร้อยข้อมือ ๒ เส้น และวางแหก ก็คงจะได้บุญเยอะ นี่แหละขอเจริญพรญาติพี่น้องว่า คนมีคุณสมบัติถึงจะมีทรัพย์ คนไม่มีทรัพย์จึงไม่มีคุณสมบัติ คนมันจนเงินจึงไม่ไหลเข้าไปนะ ไหลเข้าไปก็ขายหมดนะซี ไปเล่นการพนัน ดื่มเหล้าหมด อาตมานี่แหละเล่นโยนหลม ทอยกอง เล่นการพนัน เล่นข้าวล็ก แพ้เขาเรื่อย เงินทองยายก็หมด เลยทองมันหนีได้ แต่มานึกได้ว่าเป็นกุศลจะได้สร้างโบสถ์ ในที่สุดทองก็อยู่กับเรา ๒ เส้น จนได้มาบวชในพระศาสนา

ขอชี้แจงให้ญาติโยมได้ทราบวา ทรัพย์มันเคลื่อนที่ได้ คนที่จนบุญทานไม่ทำ มันก็จนอย่างนี้ ทรัพย์ก็หนีไปหมด นี่แสดงว่า จะลักของยายเอาไปขาย หนีออกไปอยู่ป่ากระชายนะ กลวงโบ้อออกไปเลย ไหลเคลื่อนที่ได้

คนที่เคลื่อนที่ได้นะ คนดีไปอยู่กับคนชั่วไม่ได้หรอก มันก็เคลื่อนย้าย คนชั่วไปอยู่กับคนดีเขาไม่ได้ คือลูกจางเตี้ยมันก็เคลื่อนย้ายของมันเอง ไม่ต้องไปไล่หรอก มันไม่มีคุณสมบัติ ไม่มีบุญวาสนาจะอยู่กับบ้านนั้น จึงเคลื่อนย้ายไปเองโดยอัตโนมัติ เหมือนทรัพย์สมบัติต้องเคลื่อนย้ายดังกล่าวแล้ว

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

กฎแห่งกรรม

นี่เป็นกฎแห่งกรรม คิดจะลักเขา มันเป็นกฎแห่งกรรมนะ ทรัพย์เคลื่อนที่ ทรัพย์หนีได้ คุณสมบัติไม่มี คนที่ปากเป็น ทรัพย์ พุดเงินไหลมาเลย คนที่ไม่มีคุณสมบัติทางปาก ปากไม่มีทรัพย์ ปากเป็นกาลกิณี พุดเสียเงินนะ พุดเสียเงินเสียทองตลอด รายการ ขอฝากไว้ด้วย

.....